U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobkyně: **PhDr. H. P.**, proti žalovanému: **Ministerstvo kultury**, se sídlem Maltézské nám. 471/1, Praha, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 4. 2008, č. j. 4518/2008, vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 11 Ca 213/2008, o návrhu žalobkyně na určení lhůty k provedení procesního úkonu dle § 174a zákona č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích,

takto:

I. Návrh **se zamítá.**

II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně (dále též „navrhovatelka“) se svým podáním ze dne 17. 1. 2010, které bylo doručeno Nejvyššímu správnímu soudu dne 21. 1. 2010, domáhá určení lhůty k provedení procesního úkonu podle § 174a zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (dále jen „zákon o soudech a soudcích“). Domáhá se tak určení lhůty Městskému soudu v Praze k vydání rozhodnutí ve věci 11 Ca 213/2008, a to lhůty v délce dvou týdnů od doručení rozhodnutí Nejvyššího správního soudu o návrhu navrhovatelky.

Ze spisového materiálu Nejvyšší správní soud zjistil, že navrhovatelka se dne 15. 2. 2008 obrátila na Národní památkový ústav s žádostí o poskytnutí informace dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „informační zákon“). Rozhodnutím generálního ředitele Národního památkového ústavu bylo žádosti navrhovatelky vyhověno a zpracování předmětné žádosti bylo připraveno k jejím fyzickému převzetí či k odeslání. Národní památkový ústav zároveň vyzval navrhovatelku podle § 17 informačního zákona k úhradě nákladů, které mu při vyřizování žádosti vznikly (jednalo se o částku 227,50 Kč). Vůči této výzvě uplatnila navrhovatelka stížnost podle § 16a odst. 1 písm. d) informačního zákona. Žalovaný svým v záhlaví specifikovaným rozhodnutím ze dne 4. 4. 2008 potvrdil výši stanovené úhrady.

Proti rozhodnutí žalovaného podala dne 8. 6. 2008 navrhovatelka žalobu k městskému soudu. Zároveň požádala o osvobození od soudního poplatku, o ustanovení zástupce z řad advokátů a o stanovení lhůty k odstranění vad jejího podání. Usnesením ze dne 20. 10. 2008 městský soud navrhovatelce přiznal osvobození od soudních poplatků, ustanovil ji v dané věci zástupce a vyzval ji, aby ve lhůtě jednoho měsíce od doručení usnesení doplnila žalobu.

Navrhovatelka zaslala městskému soudu dne 11. 11. 2008 doplnění žaloby. Dne 5. 2. 2009 zaslal městský soud kopii žaloby žalovanému, spolu s výzvou k předložení spisového materiálu týkajícího se dané věci a k zaslání písemného vyjádření k žalobě, a to ve lhůtě dvou měsíců Odpůrce: doručení této výzvy. Žalovaný zaslal soudu spisový materiál a vyjádření k žalobě dne 10. 4. 2009.

Soudní spis dále obsahuje záznam ze dne 8. 12. 2009, podle nějž bylo ze stránek Nejvyššího správního soudu zjištěno, že rozšířenému senátu Nejvyššího správního soudu byla k posouzení předložena otázka, zda rozhodnutí, které je napadeno žalobou i v této věci, je či není rozhodnutím podléhajícím přezkumu podle soudního řádu správního. Podle městského soudu se proto jeví „*vhodným vyčkat rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu*“.

Žalobkyně ve svém návrhu na určení procesní lhůty ze dne 17. 1. 2010 uvedla, že městský soud v řízení neučinil rok žádný úkon poté, co 11. 11. 2008 prostřednictvím zástupce doplnila žalobu. S ohledem na judikaturu Nejvyššího správního má navrhovatelka za to, že tuto nečinnost soudu lze považovat za průtahy, neboť vyžádání správního spisu od žalovaného, zaslání žaloby žalovanému k vyjádření nebo zaslání vyjádření žalovaného žalobkyni k podání repliky nejsou úkony, které by kladly na soud jakékoli nároky. Jedná se totiž o úkony ryze administrativní. Protože jsou dle navrhovatelky splněny podmínky dle § 51 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), pro rozhodnutí věci bez nařízení jednání, navrhla, aby Nejvyšší správní soud stanovil městskému soudu dvoutýdenní lhůtu k vydání rozhodnutí.

Předsedkyně senátu městského soudu v předkládací zprávě uvedla, že ve věci nebylo dosud rozhodnuto s ohledem na to, že posouzení otázky, zda žalobou napadené rozhodnutí podléhá soudnímu přezkumu podle soudního řádu správního či zda jde o věc soukromoprávní, je předmětem návrhu, který byl podán k rozšířenému senátu Nejvyššího správního soudu. Věc je před rozšířeným senátem vedena pod sp. zn. RS 15/2009.

Podle § 174a odst. 1 zákona o soudech a soudcích má-li účastník nebo ten, kdo je stranou řízení, za to, že v tomto řízení dochází k průtahům, může podat návrh soudu, aby určil lhůtu pro provedení procesního úkonu, u kterého podle jeho názoru dochází k průtahům v řízení. Podle § 174a odst. 7 téhož zákona pokud soud, vůči němuž návrh na určení lhůty směřuje, již procesní úkon, u kterého jsou v návrhu namítány průtahy v řízení, učinil, příslušný soud návrh zamítne; stejně tak postupuje, dospěje-li k závěru, že k průtahům v řízení nedochází.

Na základě výše zrekapitulovaného obsahu soudního spisu Nejvyšší správní soud konstatuje, že městský soud v předmětném řízení postupně vykonal všechny procesní

úkony, jejichž vykonání bylo s ohledem na povahu věci zapotřebí. V tom, aby o žalobě meritorně rozhodl, mu dle jeho sdělení brání skutečnost, že v řízení před rozšířeným senátem Nejvyššího správního soudu je nyní posuzována otázka, zda je rozhodnutí, proti němuž navrhovatelka brojí žalobou, vůbec předmětem soudního přezkumu podle soudního řádu správního.

Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že předmětem řízení vedeného před rozšířeným senátem Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. RS 15/2009 je skutečně otázka, která je pro posouzení žaloby podané navrhovatelkou zásadní. Za dané situace považuje postup městského soudu za naprosto správný a souladný se zásadou ekonomie řízení. Dosavadní judikatura Nejvyššího správního soudu totiž stanoví, že žalobu proti rozhodnutí správního orgánu o stížnosti podle § 16a odst. 1 písm. d) informačního zákona je nutno odmítnout pro nedostatek podmínek řízení, podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s.; viz rozsudek zdejšího soudu ze dne 13. 12. 2007, č. j. 6 As 12/2006 - 64 (všechna zde uváděná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Právní názor vyslovený v citovaném rozsudku však byl zpochybněn druhým senátem Nejvyššího správního soudu, o jehož návrhu momentálně rozhoduje rozšířený senát zdejšího soudu. Pokud se rozšířený senát přikloní k právnímu názoru druhého senátu, pak by případné odmítavé usnesení městského soudu mohlo být úspěšně napadeno kasační stížností u Nejvyššího správního soudu a věc by se vrátila k novému projednání městskému soudu. Tím by se však délka celého řízení neúměrně prodloužila. Postup městského soudu je tedy možno považovat za vhodnější i z hlediska samotných účastníků řízení.

Městskému soudu je sice možno vytknout, že v případě, že se rozhodl vyčkat rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, měl přerušit řízení podle § 48 odst. 2 písm. f) s. ř. s. Tímto by zároveň informoval účastníky řízení o tom, z jakých důvodů nebylo dosud ve věci rozhodnuto. Avšak absenci rozhodnutí o přerušení řízení nelze v tomto případě samu o sobě považovat za průtah v řízení.

Ze shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že v řízení před městským soudem k průtahům nedochází a návrh žalobkyně podle § 174a odst. 7 zákona o soudech a soudcích zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 174a odst. 8 zákona o soudech a soudcích, dle kterého hradí náklady řízení o něm stát jen tehdy, je-li návrh uznán jako oprávněný. K tomu v projednávané věci nedošlo, proto soud rozhodl tak, že navrhovatelka nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 174a odst. 9, věta druhá, zákona o soudech a soudcích).

V Brně dne 2. února 2010

JUDr. Lenka Kaniová

předsedkyně senátu